

POVZBUZENÍ NA ČERVEN

Milí čtenáři Seniorského okénka,

v čase, kdy píšu tyto řádky, se spolu s celou církví pohybujeme mezi Slavností Seslání Ducha Svatého a Slavností Nejsvětější Trojice. Je to období, v němž se dovršily Velikonoce (jako padesátidenní čas milosti) a hluboce rozjímáme nad skutečností, že je jeden Bůh ve třech osobách, že působí jako Otec – Stvořitel, Syn – Vykupitel a Duch Svatý – Posvětitel, že to ale není jen objektivní skutečnost, kterou vyznáváme skrze učení církve jako pravdu víry, ale především máme tuto skutečnost zakoušet v našem vlastním životě.

Zároveň se nacházíme v čase, kdy zanedlouho oslavíme Slavnost Těla a Krve Páně, lidově nazvanou Boží Tělo. Jistě si vzpomínáme třeba z mládí na velice oblíbená a hluboce prožívaná procesí Božího Těla s dětmi, kapelou, prapory, baldachýnem a samozřejmě především s nazdobenou monstrancí, ve které se ukrývá Eucharistie, bez níž by vše ostatní vlastně nedávalo vůbec žádný smysl. A je velmi dobře, že v mnoha farnostech se tento zvyk procesí zachoval, nebo se k němu tato společenství vrací. Sám mám s tímto docela čerstvou zkušenost, kdy jsme před zhruba pěti lety obnovili u našeho kostela tradici průvodu Božího Těla a je to vždy velmi silný zážitek, jistě nejen pro děti, které mohou v průvodu sypat okvětní lístky, ale především duchovní prožitek pro všechny zúčastněné.

To, k čemu nás ale Boží Tělo vede, leží mnohem hlouběji, než je průvod sám. Často totiž zůstáváme u toho, že jaksi jdeme v průvodu „s“ Kristem, ale to je málo. Eucharistie se má vystavovat, adorovat, má se jí žehnat, ale Eucharistie je především pokrm, pokrm na cestě životem. Sám Ježíš říká v Janově evangeliu: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ (Jan 6,51). Skrze slavení mše svaté a přijímání Eucharistie se živíme Tělem, kterým je Kristus sám, on nás vyživuje, proměňuje podle sebe a jak říká sv. Augustin: „Stáváme se tím, co přijímáme, Kristem.“

Pak tedy my sami se stáváme Kristovými, protože on nás přetváří podle sebe, my sami se stáváme průvodem, svědky Velikonoc, svědky toho, co Kristus koná v našem životě, stáváme se pravými křesťany. A to se netýká jen procesí Božího Těla, ale hlavně našeho vlastního života. Tady, v jednotlivých situacích, v našem myšlení, jednání i v našich vztazích, tady v každodenní realitě ukazujeme, komu jsme doopravdy uvěřili.

Ježíš Kristus v Eucharistii proměňuje od základu náš život, v němž už nemá místo hněv, negativismus, moralizování, ale radost z toho, že jsme vykoupeni jeho Tělem a Krví, prolitou za spásu světa. Všem nám do těchto dnů přeji, abychom dokázali tuto osvobozující pravdu zakusit a aby se pro nás stala hlubokým zdrojem radosti.

P. Václav Tomiczek
diecézní koordinátor nemocničních kaplanů

NA SLOVÍČKO

P. Jan Szkandera

Vážení senioři!

Je před vámi opět nové číslo měsíčníku, který je určen především pro vás, ale nejenom pro vás. Rád vás tímto zdravím a chci vám nabídnout krátkou úvahu o tom, co teď prožíváme v církevním roce.

Skončila doba velikonoční a přichází další svátek, který je pohyblivý a závislý na Velikonocích. Je jím **Slavnost Těla a Krve Páně nebo - li Boží Tělo**. Je to téma, kterému bych chtěl věnovat svou pozornost, protože v mnoha farnostech kolem tohoto svátku probíhají tzv. slavnosti, kdy jdou děti poprvé ke svatému přijímání. Je také zvykem, že na Boží Tělo se za krásného zpěvu chodí v průvodech. Na vesnici či ve městě jsou nazdobené oltáře, děti mají v košíčcích nachystány květiny, které hází na zem, po které kráčí kněz, jenž nese Pána Ježíše v monstranci. To vše jste asi zažili, nebo prožíváte, ale nevím, zda jste si někdy položili otázku, odkud se tato praxe vzala.

Velký podíl na ustanovení onoho svátku, který byl zaveden v celé církvi ve 13. století, měl jeden český kněz. Šlo o pražského kněze - vysoce postaveného. Měl titul probošta, to znamená, že se pohyboval blízko katedrály. A jak se zdá, byl to kněz velice pravdivý. Ve své pravdivosti nějak nemohl pochopit to, že v kousku chleba, nad kterým kněz pronáší tzv. konsekrační slova, může být reálně přítomen přítomen Kristus. Pochyboval o tzv. transsubstanciaci, tj. že sice chleba navenek zůstane pořád chlebem, ale uvnitř tohoto chleba dojde ke změně. A to takové, že podstatu toho chleba tvoří Kristovo tělo.

Abychom si to lépe přiblížili: představme si například gramofonovou desku, na které je nahraná nějaká nádherná skladba. Navenek je to pořád deska, ale její hodnota není v tom co vidíme, nýbrž v tom, co je na ní nahráno. Vím, že je to nedokonalý příměr, ale alespoň trochu nám to přiblíží, oč při mši svaté jde, když kněz vezme chleba a řekne nad ním slova proměnění: **„Vezměte a jezte z toho všichni, toto je moje tělo, které se za vás vydává.“** V tu chvíli pořád vidíme chleba, ale jeho podstata se změnila na reálnou přítomnost Krista. Je to jedno z největších tajemství víry, a proto není divu, že když se nad tím někdo zamyslí, tak se mu z toho zatočí hlava.

A přesně tak se z toho zatočila hlava ve 13. století již zmíněnému proboštovi Petrovi z Prahy. Koneckonců, i v Bibli máme zprávu o tom, že když Kristus mluvil o chlebu života, a mínil tím své tělo, které lidé budou jíst, tak ho mnozí opustili. Stačí si přečíst v Janově evangeliu šestou kapitolu. Probošt Petr ovšem hned neprohlásil, že je to hloupost a nepřestal věřit, ale naopak chtěl své pochybnosti poctivě řešit. Udělal si pouť do Říma, při níž si chtěl vyprosit milost, aby byl oněch pochybností zbaven. Na své cestě roku 1263 přišel do Bolseny, kde v kostele sv. Kristýny sloužil mši svatou.

Během pozdvihování mu hostie v rukou začala krváčet, což uviděli všichni přítomní věřící. Ti si také všimli, že Kristova krev kape na oltářní menzu, vsakuje do oltářní pokrývky korporálu i do kamenné desky. Kněz nejdřív, podle dochovaných zpráv, začal zmatkovat a utekl do sakristie. Teprve po chvíli se na naléhání lidí, kteří byli mši svaté přítomni a vše viděli, vrátil. Kněz o celé události podal zprávu papeži, který byl právě v blízkém Orvietu. Ten ihned vyslal delegaci, která s velkou úctou - zde můžeme spatřit začátek praxe průvodů Božího Těla - přinesla již zmíněné relikvie, pokrývky obětního stolu, papeži.

Událost se stala předmětem církevního i světského zkoumání. Papež Urban IV. ji následně církevně schválil jako eucharistický zázrak a ustanovil pro ni nový svátek Božího Těla. Texty pro onen svátek sepsal jeden z největších velikánů Tomáš Akvinský. Pro relikvii zvanou „Plátno z Bolseny“ dal papež vystavět v Orvietu katedrálu Nanebevzetí Panny Marie. Zde je uchován korporál s krvavými skvrnami.

Možná někdo řekne, že je to jen středověká legenda. Kdo ví, co je na ní pravdivého. Ano: zpochybnit se dá vše. Ale jedno vystihuje krásně. Reálnou přítomnost našeho Pána v kousku chleba. Bůh a člověk Ježíš Kristus nás sebou sytí k životu věčnému.

Přeji vám radost z této pravdy!

KDYBYCH BYL/A KVĚTINOU

ANEB - PO KRÁSÁCH STVOŘENÉHO

LILIE

Původ jejich botanického názvu hledejme v řeckém slově leirce, což znamená bledý, něžný. Špatným odposlechem se z leirion, jak je ve starém Řecku zvali, stalo lilium.

Podle řecké báje soupeřila bohyně lásky Afrodité s lilii o své prvenství mezi kráskami. To byla lilie ještě celá bílá. Bohyně, aby ji zahanbila a vyřadila z boje, vložila do květu žluté prašníky a čnělku s bliznou. Tím jí možná snížila ohodnocení ve vlastních očích, pro nás jí však dala možnost generativně se množit a šířit i mimo ráj. Do té doby se nejspíše mezi bohy množila jen dělením cibulí. A její pyl je dodnes – díky Afrodité – používán ke zkrášlování, tedy při výrobě kosmetiky.

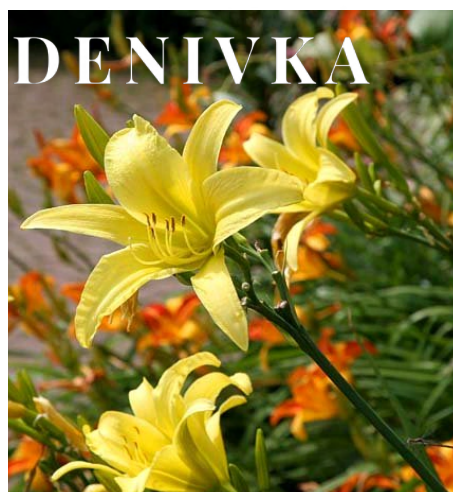

Dnes známe mnohem více lilí než Řekové a Římané. Je to kolem stovky druhů. Rostou v mírném pásmu severní polokoule, jen výjimečně jinde.

U nás je doma lilie zlatohlavá, vysoká až 150 cm. Roste v listnatých hájích na substrátech bohatých vápníkem. Kvete v červnu a červenci. Květenství má i více než patnáct květů oranžové barvy s tmavými skvrnami. Květy jsou otevřené, květní plátky ohnuté ke stopce, výrazně vynikají tyčinky a blizna. Pyl nepříjemně barví, květ stejně tak voní. V zahradách se pěstuje i její bělokvětá forma bez teček.

Heraldický symbol lilie je symbol květu lilie pohledem zepředu, kdy jsou patrné tři okvětní lístky, dva boční a vztyčený středový. V heraldice představuje jeden z častých symbolů a symbolizuje čistotu, proto bývá spojována s Pannou Marií, jíž podle legendy anděl, Boží posel, snesl zlatou lilii. Tuto legendu převzali francouzští panovníci z merovejské královské dynastie, kteří přijali křesťanství. O několik století později, ve 12. století za vlády Ludvíka VI., byla použita jako hlavní znak panovníků francouzského království. Odtud, z francouzského královského znaku, se květ lilie dostal do znaku mnohých měst ve Francii, na znak Kanady, na vlajku Québecu a na znak Španělského království. Lilie je rovněž například ve znaku města Florencie a mnoha dalších. Používá se jako mezinárodní znak skautů.

DENIVKA

Denivka (Hemerocallis) má jméno opravdu příhodné nejen v češtině. Jejím domovem jsou Čína a Japonsko, země střední Asie a oblasti Kavkazu. V Evropě ji první pěstovali Řekové, kteří ji pojmenovali „krása na jeden den“ (heméra = den, kállos = krása).

Odtud byl odvozen i latinský botanický název, vystihující dobu trvání jednoho květu. Dobrou zprávou ale je, že denivka nasazuje na stvolech velké množství květů, jež postupně odkvétají několik týdnů.

Především je snadno pěstovatelná trvalka. Vydrží opravdu hodně, jak je vidět na leckde zplaněných porostech ve starých zahradách, o které se nikdo nestará.

Na denivce si dali šlechtitelé záležet, takže v současné době existuje ve více jak deseti tisících kultivarech. Z původních květů oranžové a žluté barvy byly vyšlechtěny květy od bílé přes zářivě červenou až k tmavě vínové barvě. Mají odlišnou kresbu na hrdle i květních plátcích. Navíc je zdobí třepenitý, případně zvlněný, nebo barevně lemovaný okraj.

NEZASTAVIT SE U TOHO, CO KDYSI BYLO

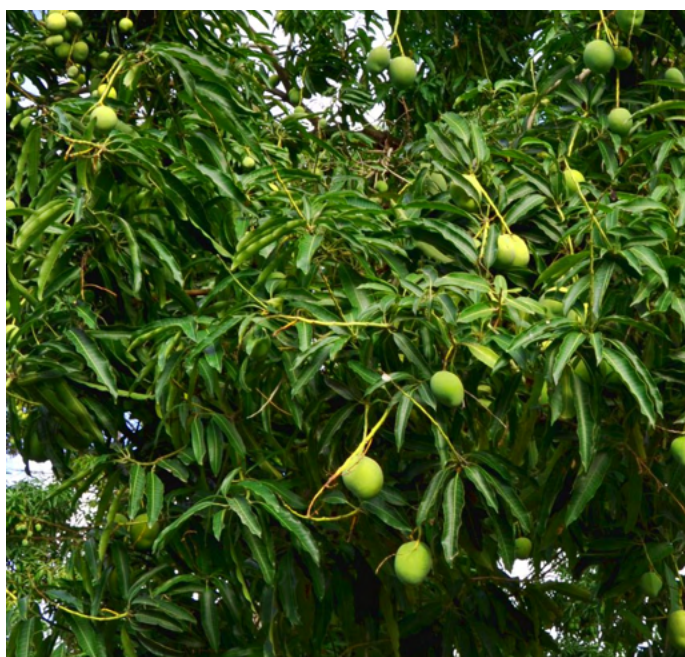
Staří lidé rádi vyprávějí o tom, co bylo. To může být pro mladší pokolení velmi zajímavé. Některým starým lidem druzí rádi naslouchají, když vyprávějí o minulosti. Jsou však také staří lidé, jejichž vyprávění nám jde jedním uchem dovnitř a druhým zase ven, protože jsme ty staré věci tolikrát slyšeli. Je totiž rozdíl v tom, jak vyprávím o minulosti: zda mluvím jen o sobě a svých úžasných činech, nebo zda hovořím o zkušenostech, které jsem učinil s lidmi; zda to, co jsem prožil, také nějak reflektuji a snažím se pochopit svou minulost a její význam pro můj současný život.

Je důležité dále předávat zkušenosti a hodnoty minulosti. Mají z toho pak užitek i ti druzí. Neměli bychom se však ani jako staří lidé zastavovat u toho, co kdysi bylo. I jako starší lidé bychom stále měli myslet na svou budoucnost. Nevíme, kolik let nám ještě Bůh daruje. Přesto si můžeme plánovat budoucnost, dovolenou, cestování. Každý by si měl rozmyslet, jak by chtěl prožít další léta, do čeho by se měl ještě pustit a co by chtěl ještě dělat. Ale při všem, co plánuje, by měl počítat s touto výhradou: "Ať se děje vůle Boží." Ve stáří bychom si své dny měli plánovat, jako bychom před sebou měli ještě dlouhý čas. Měli bychom však počítat i s tím, že nemoc nebo smrt by nám mohly udělat čáru přes rozpočet.

V dějinách se stále objevovali lidé, kteří měli jako proroci zvláštní schopnost vidět do budoucnosti. Setkáváme se s nimi i v Bibli, třeba se Simeonem a Annou v příběhu z Ježíšova dětství. Jejich příklad ukazuje, že staří lidé nemají pouze za úkol starat se o vlastní budoucnost a plánovat si ji. Často mají i zvláštní odpovědnost za budoucnost lidstva. Simeon a Anna, oba tito staří lidé poznávají, kým je toto dítě Ježíš a co přinese světu. A tak mají lidé i ve vysokém věku často zvláštní schopnost vidět to, co je pro budoucnost světa důležité a co by mu mohlo pomoci, aby vstoupil do lepší budoucnosti. Tento cit pro budoucnost světa by si staří lidé neměli ponechávat jen pro sebe. Měli by tuto vnímavost sdělovat i navenek, každý po svém. Babička třeba dodává vnoučatům prostě odvalu do budoucnosti, aniž by přitom nějak jasnozřivě předvíдалa, jaká ta budoucnost bude. Jiný, který měl v podniku odpovědnost a naučil se mechanismům hospodaření, může z odstupu poskytovat dobré rady, a to nejen pro podnik, kde dříve pracoval, nýbrž vůbec ve prospěch takového hospodaření, jež může být pro svět přínosem. Starý člověk má třeba jakýsi dar předvídavosti, co svět potřebuje. Jeho slova mají váhu. A tak i ve stáří má ještě odpovědnost za svět, ani ne tak svým jednáním, jako spíš názorem, který poskytuje.

Ale možná i přímo svým jednáním. Anthony de Mello k tomu vypráví jeden pěkný příběh: Bylo před monzunovými dešti a někdo viděl, jak jeho soused, velmi starý člověk, hloubí na zahradě jámy. "Co to děláte?" zeptal se ho. "Sázím mangovníky," zněla odpověď. Chcete snad jíst z těch stromů ovoce?" "Ne," odpověděl stařec, "tak dlouho už žít nebudu, ale budou tu jiní. Nedávno mě napadlo, že jsem celý život jedl mango ze stromů, které zasadili jiní. Takhle bych se jim chtěl aspoň odvděčit."

**Z knihy Anselma Grüna:
Život je teď**

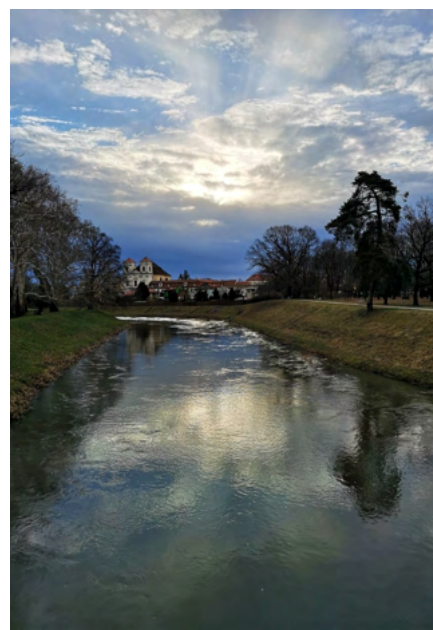
KRÁSY ČESKA, MORAVY A SLEZSKA

VESELÍ NAD MORAVOU

Veselí nad Moravou je malé město s asi 11 tisíci obyvateli, které leží v Dolnomoravském úvalu na jihovýchodní Moravě. Jeho středem protéká řeka Morava a také jím prochází Bařův kanál, který je v současné době využíván turisticky jako rekreační vodní cesta. Město leží na hranici Jihomoravského a Zlínského kraje, do Uherského Hradiště je odsud asi 15 km. Blízko, asi 10 km, se nachází známé slovenské město Skalica. Dnešní město Veselí nad Moravou je složeno z dříve samostatných obcí Milokoš, Zarazice, Veselí-Předměstí, které byly připojeny k městu. V dříve převážně zemědělské oblasti byly v 2. polovině 20. stol. ve městě vybudovány železárny a trubkárny, které měly v době své největší slávy asi 2000 zaměstnanců. Dnes je celý areál železáren prakticky opuštěný, pouze některé malé části jsou pronajaty soukromým společenstvem.

Ač město nepatří mezi významné turistické a výletní cíle, jsou zde k návštěvě zajímavé objekty. Nejcenější historickou památkou je barokní kostel sv. Andělů strážných s přílehlým klášterem Servitů. Postaven byl v letech 1714–1734. V části kláštera se nachází fara, větší část objektu kláštera dnes slouží jako sídlo městského úřadu. Další zajímavou památkou je kostel svatého Bartoloměje z r. 1741, který v dávné době sloužil jako farní kostel. Na území města se nachází také kostel Panny Marie, jde o nejstarší dochovanou památku ve městě. Pochází z poloviny 13. stol., přestavěn v letech 1771–1783. V místní části Veselí n. Moravou, v Milokošti, byla postavena po povodni v roce 1997 kaple Ducha svatého.

Ve městě se také nachází park, kterým protéká řeka Morava. Na okraji parku je umístěn zámek, který je v současné době v havarijním stavu a jeho další osud je nejistý. Okraj parku sousedí s nově vybudovaným přístavištěm na Bařově kanálu. Tato vodní stavba, která byla postavena v třicátých letech dvacátého století a v devadesátých letech byla jen žalostnou vzpomínkou na bývalou slávu, povstala znovu z popela. Iniciativou architekta Ondračky byly zahájeny rekonstrukční práce na Bařově kanále a dnes jde o přitažlivou turistickou atrakci, po které se každoročně plaví tisíce turistů. Letos v květnu je ve Veselí nad Moravou otevřen nově vybudovaný moderní přístav. K dalším památkám ve Veselí patří židovský hřbitov a synagoga (nyní slouží jako modlitebna církve adventistů), vodní elektrárna a historické sklepy na náměstí sv. Bartoloměje. Ve městě probíhá čilý stavební ruch, který jeho podobu významně mění.

V okolí města se nachází také řada míst stojících za návštěvu. Na prvním místě je to poutní místo sv. Antonínka, skanzen ve Strážnici a blízko se také nachází město Uherské Hradiště, Velehrad a hrad a zámek v Buchlovicích, větrný mlýn v Kuželově. Tento soupis není vyčerpávající, spíše má naladit čtenáře k dalšímu zájmu o část jihovýchodní Moravy, kde leží město Veselí nad Moravou, popř. i k jeho osobní návštěvě.

Ing. Mgr. Petr Kolařík, Ph.D.

POSELSTVÍ MATOUŠOVA EVANGELIA

BLAHOSLAVENSTVÍ

MT 5, 1 - 11

Úryvek blahoslavenství najdeme v takzvaném horském kázání (Mt 5-7).

Lidé většinou považují za úspěšného toho, kdo je bohatý, má moc a je vážený. Významný je ten, kdo něco má a něco znamená. Ježíš se v blahoslavenstvích obrací k těm, kteří jsou v tomto světě opomíjeni a neznamenaají vůbec nic. Obrací se k těm, které považujeme za nešťastné. Je to radikální převrácení hodnot, které se dá pochopit jen stěží. Kritéria, podle kterých Bůh jedná, jsou přesně opačná, než ta naše. Království Boží a království člověka stojí proti sobě jako dva protikladné způsoby hodnocení života. Tato slova nejsou určena jen apoštolům, ale nám všem, kteří hledáme pravdu o sobě a také o Bohu.

Ježíš se posadil, otevřel ústa a učil je. Při veřejném čtení Písma předčítající stáli. Nejváženější židovští učitelé však při výkladu textu seděli a učedníci sedávali u jejich nohou. Tento náš úryvek můžeme také přirovnat k události na hoře Sinaj, na níž Bůh skrze Mojžíše poprvé vyučoval své etické principy prostřednictvím zákona (Ex 19-20). Ježíš otevírá ústa, aby zjevoval sebe sama všem lidem. Sloveso "učil" je ve slovesném tvaru imperfektu, což vyjadřuje neukončenou, opakovanou činnost. On nás učí ustavičně a my se necháváme vzdělávat. To je základní postoj učedníka.

Blahoslavení chudí v duchu. V řečtině není napsáno "chudý", což označuje člověka, který má málo majetku, ale "žebrák", který se skrývá a žije z toho, co mu kdo dá. Zní nám trochu podivně "chudí v duchu", jako by se mělo jednat o mentálně postiženého člověka. Jedná se o kumránské sousloví *anavim ruah*, které vyjadřuje pokorné, ty kteří mají chudé srdce v protikladu k pyšným. Chudý je pokorný a žije z toho, kdo mu co dá. Chudoba v duchu je pokora, první předpoklad lásky.

Blahoslavení plačící. Přítomnost spojená s pláčem má před sebou budoucnost, která bude nová (Iz 61,1nn). V novém životě pak budeme potěšeni, protože tam už nebude zlo.

komentáře k evangeliím:

P. ThLic. Marek Kozák, Ph. D. (redakčně kráceno)

Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Tichý je ten, který neprosazuje svá práva a ustoupí, je symbolem pokoje. To je pravý opak a člověka s vítěznou mentalitou, který rád soupeří vyhrává. Tichý člověk neútočí, netváří se naštvaně, nechce panovat, nikoho neovládá. Kdo takto jedná, dostane zemi za dědictví. Země, která poskytuje živobytí, je symbolem Ducha, který dává život. Kdo má ducha majetnictví, ztrácí tuto zemi, kdo má ducha chudoby, naopak ji získává.

Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti. Hlad a žízeň jsou základní životní potřeby každého člověka. Existuje také hlad a žízeň po spravedlnosti, po Boží lásce, která je v nebesích. Židé věřili, že Bůh v budoucnosti uspokojí také potřeby svého lidu (Iz 25,6), jako se o něj staral při vyjití z Egypta. Nasycení je symbol plnosti života. Ježíš naplňuje všechnu spravedlnost tím, že je solidární se všemi lidmi.

Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. To jsou ti, jejichž srdce dovolí, aby se ho dotýkalo neštěstí druhých, jako by bylo jejich vlastní. Milosrdenství je totiž základní forma lásky, citu, který se stává soucitem. Milosrdný člověk tak nachází Boha, který je milosrdenství. To je jediné blahoslavenství, kde člověk v budoucnu nachází to, co má teď – milosrdenství.

Blahoslavení čistého srdce, neboť budou vidět Boha. Srdce je střed lidské osoby a také místem, kde v nás přebývá Boží Syn. Ten, kdo má čisté srdce, které není zatemněno mnohými pozemskými tužbami, ho najde. Čisté srdce je průzračné oko, které vidí Boha. Takové srdce pak vidí Boha nejen ve svém nitru, ale také všude okolo sebe, ve všech událostech svého života. K takovému postoji jsme my všichni pozváni.

PLAKAT ZVLÁDNU

Hana Pinknerová

Dřív jsem se často setkávala se situacemi, v nichž jsem si nevěděla rady. Většinou se to týkalo problémů a bolestí jiných lidí. Přišli ke mně, svěřili se mi a já nevěděla, co jim říct, jak je potěšit, co jim poradit. Dokázala jsem jen tu hromádku neštěstí obejmout a plakat s ní. Vždycky jsem velmi toužila být nadpozemsky moudrá, abych věděla, jak každému pomoci. Obávala jsem se podobných setkání s bolestí, že nebudu nic platná, ale Pán Bůh měl o mé pomoci trpícím svou představu.

Stalo se mi, že jsem se setkala s dívkou, které bylo nějak těžko. Nic jsem o ní nevěděla, ani o příčině její bolesti. Bylo to na shromáždění, po kázání o Božím otcovském srdci, po výzvě k modlitbám za uzdravení vnitřních zranění. Stály jsme spolu mezi jinými modlícími se dvojicemi, neslyšely jsme vlastního slova, protože z pódia hrála hudba. Jako obvykle jsem nevěděla, co si počít. Jen jsem ji objala, tiskla k sobě a lehce jsme se pohupovaly. Cítila jsem, že tiše pláče a křečovitě se ke mně tiskne. V duchu jsem se modlila, co jí mám říct, chtěla jsem pro ni nějaké slovo. Opravdu jsem toužila jí pomoci. Snažila jsem slyšet, co Bůh říká.

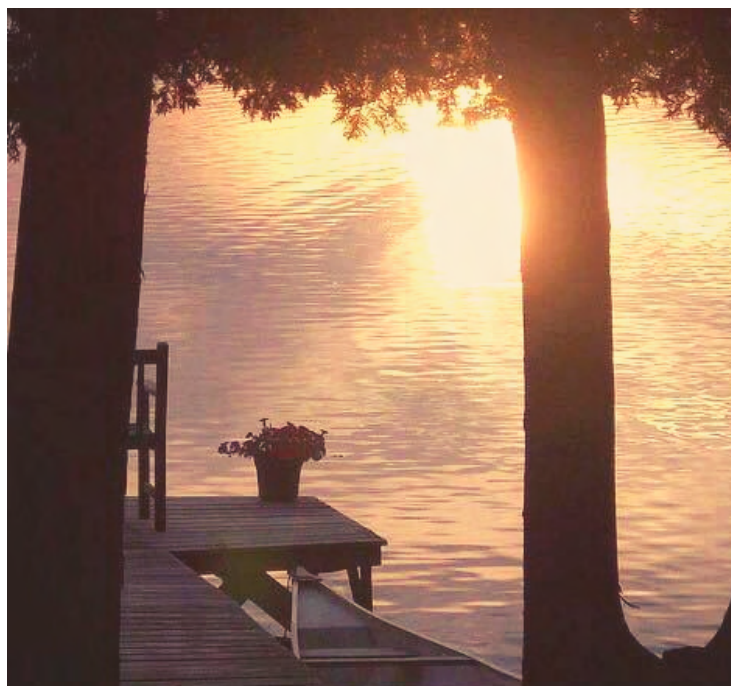
V mém srdci prudce vzklíčil bolestný soucit s jejím trápením. Když jsem ji tak držela v objetí a vnímala, jak se lehce otřásá vzlyky, rozplakala jsem se taky. A tak jsme tam dlouho předlouho jen stály, plakaly a kolébaly se. Žádné slovo jsem nedostala, stále jsem nic nevěděla, ale už mi to bylo jedno. Když nemám, nemám. Vymýšlet si je nebudu, to by nemělo cenu. Hudba utichla, dvojice kolem nás se postupně rozcházely. Dívka v mé náruči se pomalu uklidnila. Uvolnila jsem oběti a poodstoupila jsem. Chtěla jsem vidět, jak se tváří. Měla uplakané oči, ale usmívala se. Na můj tázavý pohled zašeptala: “Děkuju. Já jsem strašně moc potřebovala jen od někoho obejmout a vyplakat se. Jsi skvělá, žes to poznala.” Na rozloučenou mě znovu krátce objala a odešla.

Já jsem se zmítala ve víru pocitů. Lehké zahanbení se střídalo s velkou radostí. Že by to bylo ono? Musela jsem se vysmrkat a taky jsem hledala svou kabelku, abych mohla nenápadně zkontrolovat, jestli nemám rozmazané oči. A jako blesk se ve mně rozsvítilo slovo! “Radujte se s radujícími a plačte s plačícími.” Tohle mi chtěl Bůh sdělit. Chtěla jsem pocítit tep Jeho srdce, jak bije pro tuto dívku a výsledkem byl soucit vyjádřený slzami a objetím. To bylo to, co On chtěl pro ni udělat. Ojmout ji a plakat s ní. Málem jsem se rozplakala znovu. Tentokrát dojetím nad Boží laskavostí a dobrotou.

Od té doby jsem se ocitla v podobné situaci už mnohokrát. Někdy stačí objetí a soucit, jindy je mé soucítění jen prvním krokem k nějakému hlubšímu vhledu nebo zjevení z Ducha. Pochopila jsem, že nejdřív ze všeho musím přijmout úhel pohledu člověka, kterému mám nějak posloužit. Radost nebo žal prožívat s ním. Je to zřejmě postup, kterým s námi jedná i Bůh. Pláče s námi, když jsme zarmoucení a taky se s námi raduje. Pokud to dokážu a pláču s plačícím nebo se raduju s radujícím, Bůh mi přidá. Někdy v modlitbě říkám věci, které nemohu vědět. Někdy mi vytane verš Písma, který já příliš nechápu, ale člověk, jemuž ho řeknu, bouřlivě reaguje.

Už se takových situací nebojím. Plakat a radovat se, to zvládnou, to není těžké. Zbytek už obstará Bůh sám.

Z knihy Hany Pinknerové: Smím být něžná

OHLÉDNUTÍ ZA DIECÉZNÍM SETKÁNÍM S BISKUPEM MARTINEM

**Kristus je naše naděje
žádný nám nic neprospěje
zřeknem-li se jeho – Spasitele svého
běda nám bude :-)**

25. května 2021 se v katedrále Božského Spasitele v Ostravě uskutečnilo Diecézní setkání seniorů s o. biskupem Martinem Davidem. Senioři měli také možnost účasti virtuální – a to přenosem přímo z katedrály.

Biskup Martin nám přinesl velké povzbuzení již při mši svaté a poté v přednášce, která nesla téma: Naděje. A to doslova. Otec biskup nejen o naději mluvil, on nám ji také svým entusiasmem a energií předal, povzbudil nás a posílil.

Děkujeme.

Kdo jste s námi nebyli, máte možnost shlédnutí a povzbuzení zde: <http://bit.ly/setkaniSenioru>

O naději, kterou denně žijeme, o naději, kterou máme v Kristu, O naději z knihy MUDr. Svatošové a z encykliky Spe salvi „V naději jsme spaseni,” emeritního papeže Benedikta XVI., mluvil v přednášce biskup Martin. Vykoupení je nám dáno tak, že jsme byli obdarováni nadějí, na kterou se můžeme spolehnout, a v její síle se můžeme zcela vystavit přítomnosti. Můžeme ji prožívat a přijmout ... Všechny nás osobně asi zasáhl příběh kněze, který byl totalitním režimem odsouzen na 13 let do vězení a z toho byl 9 let na samotce. On měl obrovskou naději v Hospodina, která ho udržela při životě.

foto: Lucia Petružová/CPR

CO NÁS ČEKÁ V ČERVNU?

10.6. 2021 od 9,15 hodin

AKADEMIE PRO TŘETÍ VĚK

Slavnostní zakončení ročníku

Katedrála Božského Spasitele v Ostravě
nebo online na <http://bit.ly/OOkatedrала>
přednáška, mše svatá

VĚROUČNÉ A MORÁLNÍ BLUDY

P. Mgr. Jan Czudek, Th.D.

V KVĚTNU PROBĚHLO:

6. 5. 2021 od 9,15 hodin

AKADEMIE PRO TŘETÍ VĚK

virtuální přenos

BISKUPSKÉ LESY -

HISTORIE A SOUČASNOST

lektor: **Ing. Libor Konvičný**

Odkaz na vyžádání na adrese

seniori@doo.cz, nebo zde:

<https://bit.ly/akademieBL>

25. 5. 2021 od 9,15 hodin

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ SENIORŮ

Odkaz na záznam z katedrály

na vyžádání na adrese

seniori@doo.cz, nebo zde:

<http://bit.ly/setkaniSenioru>

O konání akcí se informujte na:

734 876 497 nebo 736 185 701

www.doo.cz/pastoracni-aktivity/seniori/

SENIORSKÉ OKÉNKO

redakce:

Bc. Lenka Putzlacherová

Mgr. Ludmila Kaňoková

Vojtěch Orlík, MBE

Měsíčník **SENIORSKÉ OKÉNKO** vychází
pouze **ve formátu PDF dokumentu.**

**Objednat si jej můžete
na adrese:**

seniori@doo.cz

Nemáte-li vlastní email, můžete
poprosit někoho ze svých blízkých
o objednání na jeho mailovou adresu.

Centrum pro rodinu a sociální péči z. s.

Určeno pro vnitřní potřebu.